

Jeroen

Copywriter, woordvoerder, journalist, ghost-writer, dichter ... Het cv van **Jeroen Vermeiren** (48) is een bonte verzameling stielen. Als single papa van een zoon (13) laat hij graag een tegendraadse ballon op over relaties en ouderschap.

Alles zal goed zijn

Je geliefde NINA gaat in zomerreces en zo ook je lievelingscolumnist. Dat laatste zeg ik uiteraard met een royale snuif ironie. Het is sterker dan mezelf: ik zal zelfreducerend zijn of ik zal niet zijn. Je kan daar ongetwijfeld allerlei analyses aan koppelen, maar het zal mij eigenlijk aan mijn reet roesten. Ieder zijn copingmechanisme in dit leven.

Het was een heerlijke rit, dat wekelijkse schrijven voor jou. De tijd vloog ook ijlings voorbij. Het lijkt wel gisteren dat ik hier voor het eerst een ballon oplet. Over de ongein van Tinder. Waarop mijn mailboxen, sociale media en zelfs WhatsApp de toevloed aan uitnodigingen en voorstellen – het ene al frivoler dan het andere – niet aankonden. Lekker voor het zelfvertrouwen was het wel. Dank dus, in veelvouden. Je begrijpt nu ook dat die zelfreducering moet voorkomen dat ik een opgeblazen eikel word.

What's next? Een hete zomer, boordevol wilde avonturen, al dan niet met wulpse, van geilheid doordrongen lezeressen? Broeierigheid en exotische nachten? Op het gevaar af dat je in een onbewaakt, hitsig moment een soa opdoet? Nee, toch maar niet. Ik zal mij vooral wijden aan die andere talige liefde: die voor de poëzie. Die vierde dichtbundel moet af. Tussendoor trek ik ook naar mijn Bro in de Provence, alwaar wij op geheel zuiderse wijze zullen flaneren over marktjes. Uiteraard met voldoende pauzes op terrasjes onder geurige platanen, alwaar wij ons dan

zullen neervlijen met een air dat het midden houdt tussen je-m'en-foutisme en wereldwijsheid. Eens zien of ik een Franse serveuse aan de haak kan slaan, zo'n no-nonsensetype met drie tattoos, een shortje en slippers. Geen Birkenstocks. Onder geen beding Birkenstocks. Ik vind dat soort voettooifoeilelijk en onaantrekkelijk. Een kwelling voor het oog. Horreur. Wat mij betreft, valt het niet onder de noemer 'sandalen', maar hoort het thuis in de categorie van de anticonceptiva. O jawel, je mag protesteren. Ik weet het: velen onder jullie hebben één of meerdere paren in hun schoenenkast staan. Allemaal prima, maar val mij er niet mee lastig. Ik word impotent van de aanblik alleen al.

Maar dus, die Française met twee tattoos, een spannend jeansshortje en een navelpiercing – die door haar te korte topje voor iedereen zichtbaar is – zal mij een glas rosé schenken. Met een niet mis te verstane glimlach. Bro zal zeggen: 'Ge hebt touche, mijn gedacht!' En ik zal dat – zo kennen we mij – minimaliseren. En wat later zal zij een zogezegd onschuldig praatje maken. Langs haar neus weg vragen of ik op insta of Facebook zit. Vervolgens haar naam prevelen, bij wijze van hint: zoek mij op, klik mij aan. Het zal het begin blijken van een prachtig liefdesverhaal. Waarop ik net als Bro naar de Var verkas en we met z'n drieën te midden van een olijfgaard gaan wonen, in zo'n uit dikke muren opgetrokken landhuis. En alles zal goed zijn. ■